

Deborah Levy
Augusztusi kék

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Deborah Levy: *August Blue*, Penguin, 2023

Copyright © Deborah Levy, 2023
All rights reserved
Hungarian translation © Mesterházi Mónika, 2026

GÖRÖGORSZÁG, SZEPTEMBER

Először Athénban láttam meg a bolhapiacon, amikor két, elemmel működő, táncoló lovat vásárolt. A férfi, aki a lovakat eladta neki, bedugott egy elemet a barna ló hasába, egy AA szupertartós alkálielemet. Megmutatta a nőnek, hogy ha el akarja indítani a lovat, ami olyan hosszú volt, mint két széles tenyér, fel kell emelni a farkát. Ha meg akarja állítani, lefelé kell húzni a farkát. A barna lónak egy zsinór volt a nyakában: ha felfelé és oldalra tartja a zsineget, akkor irányítani tudja a ló mozdulatait.

A farok felemelkedett, és a ló táncolni kezdett, a négy gömbcsuklós lába körben galoppozott. Aztán a férfi megmutatta neki a fehér lovat is, a fekete sörényű, fehér patást. Szeretné, ha ennek a hasába is bedugná az AA elemeket, hogy táncolni kezdjen? Igen, felelte a nő angolul, de az akcentusa valahonnan máshonnan származott.

Én egy stand mellől figyeltem, ahol Zeusz, Pallasz Athéné, Poszeidón, Apollón és Aphrodité miniatűr gipszszobrai voltak kiállítva. Némelyik istent és istennőt hűtőmágnessé alakították át. A végső metamorfózisuk.

A nő fején fekete puhakalap volt. Az arcából nem láttam sokat, mert a kék sebészeti maszk, amit ekkoriban hordanunk kellett, szétterült a szája és az orra előtt. Mellette egy idős ember állt, talán nyolcvanéves lehetett. A lovak nem töltötték el rajongással, mint a nőt. A nő teste felélénkült, megnyúlt és eleven lett, ahogy a zsinetget felfelé és oldalra húzta. A térdje mozdulatlan volt, hajlott és hallgatag. Nem voltam benne biztos, de úgy tűnt, mintha a lovak idegesítenék. Komoran nézte őket, sőt balsejtelemmel. Talán meggyőzi a nőt, hogy menjenek tovább, és ne költse a pénzét.

Amikor a nő lábára pillantottam, észrevettem a kitaposott bőrcipőjét, magas, kígyóbőr sarokkal. A jobb lábával könnyedén dobolt vagy talán táncolt a lovak ritmusára, akiket a kezével irányított, és most együtt galoppoztak.

Reméltem, hogy hallják, ahogy szólítom őket az attikai égbolt alatt.

A nő megállt, hogy igazítsa a kalapját, kicsit a szemébe húzta.

Ahogy az ujjaival egy tincset keresgélt, ami a kalap alá tűródött, felém nézett – nem közvetlenül rám, de éreztem, tudja, hogy ott vagyok. Délelőtt tizenegy volt, de a hangulat, amit abban a pillanatban felém sugárzott, sötét volt és halk, mint az éjfél. Athénra könnyű zápor kezdett hullani, és magával hozta a meleg, ősi kövek meg a kocsikból és robogókból szálló benzin illatát.

A nő megvette mind a két lovat, és amikor elindult az újságpapírba csavart állatokkal, az öregember, a társa belekarolt. Eltűntek a tömegben. A nő nagyjából velem egyidős lehetett, harmincnégy éves, és akárcsak rajtam, rajta is szorosan összehúzott zöld esőköpeny volt. Szinte ugyanolyan, mint az enyém, csak neki három aranygomb volt a mandzsettájára varrva. Nyilvánvalóan ugyanazokra a dolgokra vágytunk. Az a megdöbbentő gondolatom támadt, hogy ő meg én ugyanaz az ember vagyunk. Ő én voltam, én ő. Ő talán kicsivel több volt, mint én. Éreztem, tudja, hogy a közelben állok, és kigúnyol.

Egy, kettő, három.

Odamentem a standhoz, és megkérdeztem a férfit, megnézhetem-e a lovakat. Azt mondta, most adta el az utolsó kettőt, de vannak más elemes táncoló állatai, különféle kutyák, például.

Nem, én a lovakat akarom. Igen, mondta, de az embereknek általában az tetszik, hogy fel kell emelni az állat farkát, hogy táncoljon, és lefelé húzni, hogy abbahagyja. A fark érdekesebb, mint egy unalmas kapcsoló, mondta, olyan, mint a varázslat, és ezzel a farkkal elindíthatom vagy leállíthatom a varázslatot, ahányszor csak akarom. Mit számít, hogy kutya vagy ló?

A zongoratanárom, Arthur Goldstein azt mondta nekem, hogy nem a zongora a hangszer, én vagyok a hangszer. Az abszolút hallásomról

beszélt, arról, hogy már hatévesen vágytam és tudtam is tanulni, és amit tanított nekem, az nem foszlott szét másnapra. Valójában csoda voltam. Mirákulum. Mirákulum. Egyszer hallottam, amikor egy újságírónak azt mondta, Nem, Elsa M. Anderson nem transzban van, amikor játszik, hanem menekül.

A férfi megkérdezte, szeretném-e, hogy bedugjon egy AAA szupertartós alkálielemet az egyik kutyába. Rámutatott egyre, inkább rókára hasonlított, hatalmas porcelánbundája volt, és a háta fölé kunkorodó farka.

Igen, mondta, a varázslat újraindul, de ezúttal egy felkunkorodó farokkal. A kutyák kisebbek voltak, mint a lovak, elérték a tenyeremben.

Úgy tűnt, nem a ló a hangszer, hanem a varázslat és a menekülés iránti sóvárgás a hangszer.

Maga nagyon szép nő. Mi a foglalkozása?

Megmondtam, hogy zongorista vagyok.

Á, akkor igaza volt, mondta.

Kinek volt igaza?

A hölgynek, aki megvásárolta a lovakat. Azt mondta, hogy maga híres.

Amikor szorosra húztam az esőkabátom övét a derekamon, a férfi robbanó hangot hallatott, mint egy bomba.

A kedvese biztos megőrül magáért, jegyezte meg.

Benyúltam a zsebembe, és kivettem egy almát, amit reggel vettem egy boltban. Hűvös

volt, és feszes, mint egy másik bőr. Odaérintettem az égő arcomhoz. Aztán beleharaptam.

Nézz meg ezt a kutyát itt, mondta a férfi, aki eladta a lovakat. Ez egy spicc, a legrégibb fajta Közép-Európában. A kőkorszakból származik. Ránéztem a kőkorszaki spicc fehér porcelánbundájára, és megráztam a fejem. Sajnálom, hölgyem, nevetett a férfi, a két utolsó ló új otthonra talált. A vásárlóm látta, hogy figyeli. A férfi lehalkította a hangját, és intett, hogy lépjek közelebb.

Azt mondta, Az a nő akarja a lovakat, de én is akarom őket, és én voltam itt előbb.

Úgy éreztem, ellopott tőlem valamit, olyasvalamit, ami egész életemben hiányozni fog. A táncoló állatok standjától, kifosztva, egy pisztáciával megrakott szekérhez léptem. A szekér mellett a földön ott hevert a nő fekete puhakalapja. A szürke szalag alá egy finom halvány rózsaszín virágszálat dugott. Én is láttam ezeket a virágokat az Akropolisz lankáin a reggeli sétámon. Talán akkor is ott nőttek, amikor valódi lovak húzták a márvánnyal megrakott szekereket a Parthenón építéséhez.

Felvettem a kalapot, és kerestem a nőt meg az öregembert, de nem láttam őket sehol. Férfi társa nagyjából annyi idős volt, mint a tanárom, Arthur Goldstein.

Abban a pillanatban elhatároztam, hogy megtartom a kalapot. A két ló az övé lett, nem az enyém. Igazságos cserének tűnt. Feltettem

a kalapot, még ott a piacon, kicsit a szemembe húztam, ahogy korábban ő is. Még valami. Amikor elment a lovakkal, egy pillanatra visszafordult, hogy megnézzen egy macskát, aki egy alacsony falon feküdt nem messze onnan, ahol álltam.

Rászoktam, hogy mindennap listát írok.

Saját zongoráim

Bösendorfer hangversenyzongora

Steinway

Itt megálltam, és nem említettem a szerényebb, gyerekkori zongorámat.

Egy idő után megnéztem a Pórosz szigetére szóló kompjegyemet, és láttam, hogy még két órát kell elütnöm valahogy, mielőtt elindulnék a pireuszi kikötőbe.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Felelős szerkesztő Rostás Eni

Kézirat-előkészítő Molnár Eszter Edina

Korrektor Tomka Eszter

Műszaki vezető Takács Klári

A borítót Árvai Judit, a kötetet Pintér József tervezte

Kiadványszám 9415

Plantin betűtípusból szedve

ISBN 978-963-14-4676-0